

**Raftul
Denisei**

Colecție coordonată de
DENISA COMĂNESCU

KEIKO YOSHIMURA

**108 BĂTĂI
DE CLOPOT**

Traducere din italiană și note de
CRISTINA GOGIANU

HUMANITAS
fiction

Redactor: Mihaela Pascu-Oglindă
Coperta: Angela Rotaru
Tehnoredactor: Manuela Măxineanu
Corector: Raluca Popescu
DTP: Dragoș Dumitrescu, Veronica Dinu

Tipărit la Livco Design

YOSHIMURA KEIKO

108 RINTOCCHI

Copyright © 2023 Yoshimura Keiko

All rights reserved.

Published by arrangement with The Italian Literary Agency

© HUMANITAS FICTION, 2026,
pentru prezenta versiune în limba română

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

YOSHIMURA, KEIKO

108 bătăi de clopot / Keiko Yoshimura; trad. din italiană

și note de Cristina Gogianu. – București: Humanitas Fiction, 2026

ISBN 978-606-097-789-6

I. Gogianu, Cristina (trad.; note)

821.521

EDITURA HUMANITAS FICTION

Piața Presei Libere 1, 013701 București, România

tel. 021/408 83 50, fax 021/408 83 51

www.humanitas.ro

Comenzi online: www.libhumanitas.ro

Comenzi prin e-mail: vanzari@libhumanitas.ro

Comenzi telefonice: 0723/684 194

Cei neateni nu vor cunoaste niciodata miracolele.

ALEJANDRO JODOROWSKY

În fața expresiei încruntate pe care o afișa marea, locuitorii insulei obișnuiau să scuture din cap.

Shōganainaa, spuneau bătrânii: „Nu e nimic de făcut!“

Shōganainaa, repetau copiii ca un ecou al celor dintâi, fără să înțeleagă încă.

Rămânea totuși certitudinea că tot ceea ce venea dinspre mare era material de târguire cu divinitățile care se ocupau de vreme și de valuri, valuri care, în timpul anotimpului rece, se înălțau într-atât, încât atingeau noi creste. Chiar și de șaisprezece metri, spune istoria.

Dar insula știa să aștepte. Iarna, mai cu seamă, o închidea într-o izolare străveche, demnă de timpuri de demult, când omul se punea de-a curmezișul naturii și, rând pe rând, pierdea toate bățăliile. Dintre navele care plecau de pe uscat ca să ajungă

pe coastele ei stâncoase, în medie, numai o zecime ajungeau la destinație.

În iarna aceea îndeosebi se înregistrează un record negativ, și transporturile cu alimente care trebuiau să ajungă pe mesele de Revelion porneau unul după altul, fără să știe cu adevărat dacă navele care le duceau aveau să acosteze la destinație sau să se oprească pe insula de dinainte.

De zile întregi, toți fixau leneș ecranul televizoarelor, toate date pe același post special, cel care transmitea douăzeci și patru din douăzeci și patru imaginile camerei de luat vederi amplasată spre cheiul din micul port: copiii, care simțeau deja pe cerul gurii gustul de *kamaboko*¹ alb și roșu și boabele de fasole neagră *kuro-mame*, doamnele în vârstă care așteptau de un an întreg icrele de hering și mugurii de *kuwai*², bărbații care poșteau la sake pentru a-și lua rămas-bun de la vechiul an și a se abandona întâmpinării celui nou. Camera video fusese instalată cu ani în urmă pentru a supraveghea starea mării, astfel încât, dacă pontonul apărea

---

1. Preparat tradițional japonez, consumat de obicei de Anul Nou, din pește măcinat (*surimi*), modelat în formă de rulou sau semilună și fiert sau preparat la abur (în japoneză, în orig.). (N. red.)

2. Plantă acvatică comestibilă, cultivată pentru tuberculii săi, folosiți în bucătăria tradițională asiatică. În Japonia, este un ingredient de Anul Nou (*o-sechi ryōri*), iar mugurii tuberculilor simbolizează creșterea, succesul și prosperitatea (în japoneză, în orig.). (N. red.)

acoperit de apă, iar dacă în jur oceanul avea toane din senin, atunci era cel mai probabil că și ziua aceea avea să se sfârșească fără nimic de făcut.

În iarna din anul acela excepțional, locuitorii rămaseră cu sufletul la gură până pe 29 decembrie când, într-o miraculoasă ferestruică de timp frumos, bărcile o apucară în larg de pe țărmul insulei care se afla prima pe traseu și se aliniară în șir indian ca să livreze cutiile cu ingredientele necesare pentru pregătirea mâncărilor tradiționale de Anul Nou, daruri de sezon și delicatese gata preparate.

Când sosi telefonul care anunța că ambarcațiunile porniseră în călătorie, că primiseră în sfârșit autorizația, Sohara Mamoru se afla acasă la doamna Hasegawa, cea care de treizeci de ani îndeplinea sarcina de a transmite comunicările oficiale venite din lumea exterioară.

— Au pornit! exclamă femeia, făcându-și apariția din camera de zi, cu niște căști mari de transmisie care-i atârnavă la gât. Nimeni nu răspunse. Atunci ieși în grădină unde, cocoțat pe scara care dădea spre acoperișul de ardezie, domnul Sohara aproape terminase reparația prin călăfătuire¹.

— Au pornit! repetă cu voce mai tare doamna Hasegawa.

---

1. A astupa cu calafat (amestec de călți) găurile dintre scândurile bordajelor sau ale punții unei nave în vederea etanșării. (N. red.)

— În sfârșit, răspuse Sohara. Îndepărtase bucățile de talaș, umpluse cât era nevoie crăpăturile și astupase suficient fisurile cu călți trecuți prin catran, iar acum se pregătea să vopsească țigla pe care deja o înlocuise și fixase.

— Îmi lipsește numai vopseaua.

— Poți s-o termini mâine, dacă îți este la îndemână, sau spre după-amiază.

— Sigur, cobor numaidecât. Dacă vrei, mergem împreună în port.

— Nu-ți face griji, iau mașina, pentru că la întoarcere trebuie să trec pe la sora mea.

Printre oamenii insulei se răspândi rapid vestea că sosiseră bărcile, sărind din acoperiș în grădină, din mașină în restaurant. Pe stradă se revărsară, într-un soi de procesiune solemnă, mașini, camionete, motociclete. Parcurgeau bară la bară străzile abrupte care coborau de pe unicul munte vulcanic care domina în întregime insula. Ba chiar, așa cum spusese micuțul Koeru (șase ani) când a zărit-o pentru prima dată la orizont, de pe navă: „Insula e un munte!“ Nici măcar nu avea plaje. În funcție de perspectivă, forma pe care o lua părea să fie o bomboană de ciocolată, o budincă în care lingurița săpase dându-i o formă ascuțită sau un pumn așezat pe pământ cu partea bombată în relief.

Străzile, ticsite acum de oameni și mijloace de transport, însuflețiți cu toții de un entuziasm aparte, păreau străbătute de râuri de lavă incandescentă

care, din vârful vulcanului adormit, se îndreptau spre mare.

Celor treizeci de persoane care erau disponibile de obicei pentru operațiunea de descărcare li se adăugaseră acum alte patruzeci. Vântul era favorabil, containerele cu marfă pe drum: era necesar ca totul să se facă rapid, înainte ca valurile să se înalțe din nou și să ia cu asalt burțile bărcilor. Încărcătura extraordinară, care aducea oficial Revelionul pe insulă, pretindea colaborarea tuturor.

Și Sohara, care avea mai bine de șaiszeci de ani, însă era obișnuit cu munca grea, coborî cu iuțea de pe acoperișul casei doamnei Hasegawa, așeză la loc lădița cu unelte și, luându-și la revedere de la femeie în pragul ușii, se grăbi spre port. Își dezlegă centura în care erau prinse șurubelnițe și clești de diferite mărimi și, așezând-o pe scaunul din dreapta șoferului, răsuci cheia în contact și camioneta porni.

De pe singura șosea care șerpuia larg pe insulă și lega fiecare zonă, Sohara zări cum o rază de soare coboară drept pe marginea coastei, acolo unde se lungea cheiul care, de unul singur, alcătuia portul. Așa cum se întâmpla adesea, apără un curcubeu, iar Sohara se gândi că poate sărbătoarea era la adăpost.

Ceea ce oamenii de pe insulă numeau *minato*, adică „port“ nu era un *port* de-adevăratelea, însă cuvântul era într-atât de folosit, că sfârșise prin a înlocui lucrul în sine. Când la orizont se zăriră bărcile,

izbucniră glasuri de bucurie. Așa cum se întâmplă în basmele de pe meleaguri îndepărtate, cel care arătase punctul minuscul la orizont (urmat imediat de alți trei) era un tânăr mus cocoțat pe catargul principal al vaporului, adică un copil ridicat pe umerii tatălui. Ar fi putut să strige: „Pământ!“, dar în schimb a fost: „Barcă!“

— O văd!

— Ce anume?

— Barca! Nu, stai, sunt mai multe!

— Fiul meu a zărit bărcile!

Voci care întrebau: „Dar unde?“ și apoi altele care le răspundeau arătând spre orizont: „Acolo, acolo! Le vedeți?“ se strânsă într-un cor vesel care întâmpină ambarcațiunile cu vârfuri robuste, punți înguste și cărucioare mari.

În două ore, operațiunile erau încheiate, tocmai la timp, înainte ca valurile să se înalțe din nou și insula să redevină un punctișor îndepărtat, desprins de restul lumii.

Totul se strică, totul se frânge. Se frâng atât lucrurile, cât și oamenii, Sohara știa asta prea bine.

El însuși se născuse dintr-o căsnicie destrămată: mama lui, Hanako, originară din insulă și promisă unui coleg de școală, fiul uneia dintre familiile fondatoare ale comunității, fugise într-o noapte ascunsă în cala unei bărci a unui pescar neatent. Cu mii de rugăminți și vreo câteva minciuni, reușise să debarce în alt loc. Totuși, nu ajunsese prea departe, fiindcă pescarul, care nu avea suficient spațiu ca s-o găzduiască și pe ea, pe lângă prada din mare, după o zi de pescuit bogat, o lăsase în portul unei alte insulițe. Acolo, după douăzeci și patru de ore, înainte să apuce să urce pe a nu se știe câta navă care spera s-o aducă mai aproape de uscat, tatăl îi dădu de urmă. Palma primită când o zărise o trânti pe dig, ceea ce dusese la dintele acela spart, care în ochii lui Sohara avea să-i asemene mereu mama cu un